

Arrest

nr. 130 212 van 25 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 18 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en een ongehuwd Koptisch orthodox christen te zijn. U bent geboren in al-Ghurayzat, gelegen in het centrum van al-Maraghe in de provincie Suhaj. U hebt op dit adres gewoond tot uw vertrek uit Egypte.

In 2006 hebt u het diploma van Licentiaat in de Engelse taal behaald aan de Suhaj Universiteit. Op 21 november 2009 begon u les te geven op de lagere school van al-Ghurayzat. U had er gesolliciteerd en het aanbod gekregen om er in vaste dienst te worden genomen indien u eerst een jaar gratis voor deze school zou werken. U hebt dit voorstel aanvaard en u gaf er Engelse les. In de lerarenkamer zat u vaak bij S.(...), zij gaf ook Engels en jullie bereidden vaak samen jullie lessen voor. Op een keer vroeg S.(...) of u voor haar een Bijbel wilde meebrengen, maar u hebt dit geweigerd omdat u problemen wou vermijden. Nadien heeft zij zich bij u verontschuldigd omdat ze zoiets aan u had

gevraagd. Aan het begin van het schooljaar 2010-2011 werden nieuwe lessenroosters opgemaakt en werd S.(...) gevraagd of ze bovenop Engels ook islamleer zou geven. Zij weigerde omdat zij al genoeg werk had en ene A.(...) M.(...), leerkracht Arabisch, werd hierop kwaad en beschuldigde u ervan dat u de reden was waarom S.(...) geen islamleer zou geven.

Op 20 december 2010 werd u, toen u 's middags de school verliet, door vijf gemaskerde mannen in elkaar geslagen. U bent daarop naar het ziekenhuis gegaan en daarna hebt u klacht ingediend. Er waren geen getuigen maar u beschuldigde A.(...) M.(...) ervan achter deze feiten te zitten, aangezien hij u drie maanden eerder had bedreigd. A.(...) M.(...) werd door de politie opgeroepen en heeft alles ontkend. Nadien merkte u dat de sfeer op school grimmig was geworden en dat de andere leraren niet meer vriendelijk tegen u waren.

Na het incident met de vijf gemaskerde mannen hebt u nog vijf à zeven dreigtelefoontjes gekregen waarin u werd bedreigd de school te moeten verlaten. Voorts werd ermee gedreigd dat uw huis in brand zou worden gestoken, dat uw zussen zouden worden ontvoerd en werd u een ongelovige genoemd.

Omwille van deze dreigtelefoons en het feit dat u op school anders werd behandeld, besloot u een paar dagen verlof te nemen en bent u naar uw broer in Caïro gegaan. Op 15 januari 2011 kreeg u van uw vader te horen dat de politie bij u thuis was binnengevallen omdat u de islam had vernederd en werkt 'als missionaris voor het christendom'. U vertelde dit aan uw broer en hij adviseerde u om niet meer terug te keren naar huis en u bent daarop op 16 januari 2011 naar een klooster in Wadi al-Natroun gegaan. Twee dagen later vielen de Egyptische autoriteiten binnen bij uw broer en u voelde zich helemaal niet meer veilig. U vernam dat ook de Staatsveiligheid naar u op zoek was. Daarom hebt u op 22 januari 2011 in Alexandrië op illegale wijze de boot genomen naar Turkije. Vanuit Turkije bent u per vrachtwagen naar België gekomen. Op 8 februari 2011 vraagt u asiel aan bij de bevoegde Belgische instanties.

Na uw aankomst in België vernam u dat uw ouderlijke huis op 5 februari 2011 in brand was gestoken door middel van een molotovcocktail. Uw vader is klacht gaan indienen bij de politie, maar de daders zijn tot nu toe onbekend. U vermoedt dat A.(...) M.(...) achter de brand zit.

Voorts heeft uw vader in de loop van 2013 en 2014 drie dreigbrieven onder de deur van het huis gevonden. De afzender is onbekend maar er wordt in de brieven gevraagd waar u zich bevindt en uw familieleden worden met de dood bedreigd.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, geboortecertificaat, universiteitsdiploma, een Engelse vertaling van uw universiteitsdiploma, een puntenblad, een Engelse vertaling van uw middelbaar diploma, een bundel met artikelen over de algemene situatie in Egypte, acht foto's, een medisch rapport over u en over uw moeder, kopieën van drie processen-verbaal, een werkaanvraag, een attest van een onderwijsinstantie, kopieën van de identiteitskaarten van uw ouders, drie kopieën van dreigbrieven, een brief van de 'amn al-dawla', een kopie van een brief van de 'amn al-watani', twee attesten die door de kerk werden opgesteld en een internetartikel.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient besloten dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de subsidiaire bescherming, en wel om volgende redenen.

U verklaart dat u Engelse les gaf op een lagere school in al-Ghurayzat en dat u een goede band had met S.(...), die ook Engelse les gaf op deze school. Aan het begin van het nieuwe schooljaar werd zij gevraagd om naast Engels ook islamleer te geven. Zij weigerde dit omdat zij al genoeg werk had. Hierop heeft ene A.(...) M.(...), leraar Arabisch in diezelfde school, u ervan beschuldigd dat u de reden was waarom S.(...) geen islamleer zou geven. Toen u daarna op 20 december 2010 door vijf gemaskerde mannen werd aangevallen, diende u klacht in bij de politie en beschuldigde u A.(...) ervan achter deze gebeurtenissen te zitten. A.(...) heeft alles ontkend maar daarna kreeg u wel dreigtelefoons en waren de leraren op school onvriendelijk tegen u. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat uw beschuldiging dat A.(...) M.(...) het brein was achter de aanval door de vijf gemaskerde mannen, louter gebaseerd is op vermoedens. De vijf mannen waren gemaskerd dus u hebt ze niet gezien. Evenmin waren er getuigen. Noch zijn de daders door de politie reeds gevonden. U beschuldigde A.(...) M.(...) van deze feiten louter omdat hij u had bedreigd nadat S.(...) had geweigerd om islamleer te geven. Er dient echter te worden vastgesteld dat de problemen met S.(...) en de bedreigingen van A.(...) drie maanden voor de aanval door de vijf gemaskerde mannen plaatsvond. Mocht A.(...) u daadwerkelijk persoonlijk willen viseren, dan kan er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat hij hiermee geen drie maanden zou wachten. Dat u bovendien, nadat u in elkaar was geslagen en nadat u samen met A.(...) naar het politiebureau bent moeten gaan omdat u hem had beschuldigd van de aanval, alsnog het risico hebt genomen om nog naar de school terug te keren, doet verder afbreuk

aan de geloofwaardigheid van de door u geschetste gebeurtenissen. U kon immers niet uitsluiten dat A.(...) u daarna iets zou aandoen, temeer u hem openlijk van de aanval had beschuldigd en hij nu dus een extra reden had om u mogelijks te viseren. Dat u alsnog vier dagen naar uw werk bent gegaan en daarna pas verlof hebt genomen nadat u dreigtelefoons had gekregen en omdat uw collega's onvriendelijk tegen u waren, is een houding die niet te rijmen valt met de vrees die u verklaart te koesteren ten aanzien van A.(...) M.(...). Deze door u geschilderde gang van zaken doet dan ook afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS, pp. 4-5, 11, 14).

Wat de dreigtelefoons betreft, dient opgemerkt dat u verklaart dat u door onbekenden telefonisch werd bedreigd en dat u ook hier A.(...) M.(...) ervan verdenkt er iets mee te maken te hebben. Uw verklaringen blijken echter louter op vermoedens gebaseerd, aangezien u niet weet door wie u werd gebeld omdat het een privénummer was. Uit deze loutere verklaringen kan dan ook niet afgeleid worden dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren (CGVS, pp. 6 en 14).

Dezelfde appreciatie kan worden gemaakt met betrekking tot uw ouderlijke huis dat door middel van een molotovcocktail in brand zou zijn gezet. U stelt dat A.(...) M.(...) achter deze brand zit, maar vooreerst blijken dit louter uw vermoedens te zijn, aangezien de daders nog niet werden gevonden en u zich louter baseert op bedreigingen die A.(...) M.(...) zou hebben geuit. U legt weliswaar foto's van een uitgebrande woning neer, maar hierover dient opgemerkt dat deze geen bewijswaarde hebben aangezien er geen uitsluitel kan worden gegeven over wiens huis dit is, de omstandigheden, de plaats, de datum en de reden van deze brand. Evenmin heeft de kopie van het proces-verbaal in verband met de brand bewijswaarde omdat dit document gebaseerd is op de verklaringen van uw vader en twee getuigen en deze personen niet als een objectieve en onafhankelijke bron kunnen worden beschouwd. De houding van uw familieleden doet daarenboven afbreuk aan de door u geschetste gebeurtenissen. Mocht uw ouderlijke huis daadwerkelijk in brand zijn gestoken, dan kan er logischerwijze van worden uitgegaan dat uw ouders en broer en zussen intussen een veiligere haven zouden hebben gezocht. Dat zij na de brand in het huis zijn blijven wonen en er nu nog steeds woonachtig zijn, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen (CGVS, pp. 7, 9-10, 15).

Gezien aan voorgaande gebeurtenissen geen geloof kan worden gehecht, is het evenmin geloofwaardig dat de staatsveiligheid u ook zou vervolgen omdat u 'de islam had vernederd en omdat u 'werkt als missionaris voor het christendom'. U legt weliswaar twee brieven neer van de staatsveiligheid (van respectievelijk 'amn al-dawla' en 'amn al-watani') waarin deze beschuldigingen staan, maar bij deze brieven kunnen de nodige bedenkingen worden gemaakt. U stelt dat deze documenten 'zeer geheim zijn' en dat u ze via uw broer hebt ontvangen. Hoe uw broer deze 'zeer geheime' documenten in handen heeft gekregen, weet u niet. U houdt het vaagweg bij het feit dat 'in Egypte alles mogelijk is'. Vooreerst is het weinig aannemelijk dat uw broer daadwerkelijk de hand zou hebben kunnen leggen op 'zeer geheime documenten' van de staatsveiligheid. Dat u daarenboven niet weet hoe hij aan deze brieven is geraakt, ondermijnt verder de geloofwaardigheid hiervan. Een ander aspect dat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van dit asielmotief is dat de staatsveiligheid slechts eenmaal bij u thuis is langsgekomen en daarna ook slechts eenmaal bij uw broer in Caïro. Dat de staatsveiligheid daarna niet meer is gekomen terwijl uit de vertaling van de twee brieven (die is toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt dat u werd schuldig bevonden aan het beledigen van de islam en het bekeren tot het christendom, en dat omwille van deze feiten een arrestatiebevel tegen u werd uitgevaardigd, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de feiten. Mocht de staatsveiligheid u daadwerkelijk actief vervolgen, dan zou het niet meer dan logisch zijn dat ze het niet bij één bezoek op het adres van uw ouders en één bezoek bij uw broer zouden hebben gelaten (CGVS, pp. 8, 11-12).

Daarnaast stelt u dat uw vader drie dreigbrieven heeft ontvangen waarin wordt gedreigd dat uw familie uw vindplaats moest bekendmaken omdat hen anders iets ergs zou overkomen. In de vertaling van het proces-verbaal (die is toegevoegd aan het administratieve dossier) over deze brieven dat uw vader heeft laten opstellen, is te lezen dat uw vader de dreigbrieven heeft ontvangen op 17/09/2013, 09/12/2013 en 26/02/2014. Dat uw vader pas na de ontvangst van de derde dreigbrief klacht is gaan indienen bij de politie doet enigszins de wenkbrauwen fronsen. Temeer uw familieleden reeds in de eerste dreigbrief werden bedreigd en jullie huis twee jaar eerder in brand was gestoken nadat een molotovcocktail werd gegooid. Mocht aan al deze gebeurtenissen enig geloof kunnen worden gehecht, dan mag er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat uw vader reeds de eerste dreigbrief ernstig zou hebben genomen en niet tot eind februari 2014 zou hebben gewacht alvorens klacht in te dienen. Deze toch wel zeer onvoorzichtige en lakse houding doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen (CGVS, p. 8).

Dat uw ouders na de brand, de dreigbrieven en de bedreigingen nog steeds in het ouderlijke huis wonen is evenzo een indicatie dat u deze feiten niet aannemelijk heeft gemaakt. Mocht er immers enig geloof worden gehecht aan de door u geschetste bedreigingen en gebeurtenissen, dan mag er redelijkerwijze van worden uitgegaan dat zij intussen een veiligere haven zouden hebben gezocht,

temeer u onder andere stelt dat uw zussen 'nog steeds' bedreigd worden met ontvoering. Dat zij nog steeds in al-Ghurayzat wonen, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bedreigingen. U vergoelijkt hun onvoorzichtige houding door te stellen dat ze wel af en toe naar uw broer in Caïro gaan wanneer de sfeer gespannen is, maar toch stelt u dat ze altijd weer naar huis terugkeren en is dit een indicatie dat u deze vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt. Dergelijke houding valt immers niet te rijmen met de door u geschetste vervolgingsfeiten (CGVS, pp. 15).

Een ander aspect dat afbreuk doet aan uw geloofwaardigheid is dat u, ondanks het feit dat uw familieleden nog steeds in al-Ghurayzat wonen, niet de moeite heeft genomen om te peilen naar de actuele verblijfplaats van A.(...) M.(...). Deze lakse houding staat in schril contrast met de vrees die u ten aanzien van deze man verklaart te koesteren. U beschuldigt hem ervan achter de aanval op u te zitten, alsook achter de brand in uw ouderlijke huis, de dreigbrieven en het feit dat u wordt gezocht door de staatsveiligheid. Mocht er enig geloof aan deze gebeurtenissen kunnen worden gehecht, dan mag redelijkerwijze van u worden verwacht dat u al het nodige zou doen om zich ervan te vergewissen waar A.(...) M.(...) zich actueel bevindt. Dat het u niet interesseert omdat het voor u het belangrijkste was om te kunnen vluchten, is geen afdoende verklaring, daar ook uw broer en zussen werden bedreigd en zij actueel nog steeds in al-Ghurayzat wonen en men er dus van kan uitgaan dat zij gezien uw verklaringen een risico lopen. U blijft dan ook schromelijk in gebreke en dit doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid (CGVS, p. 12).

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te koesteren in de zin van de Conventie van Genève en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd.

Het CGVS erkent dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er sinds de afzetting van president Mursi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn. Talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd, is toegenomen, is het aantal slachtoffers tot op heden echter erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht zijn op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg zijn. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de Egyptische overheid in gebreke blijft om redelijke maatregelen te treffen om dergelijke aanslagen te voorkomen, noch doeltreffend overgaat tot de opsporing, vervolging en bestraffing van dergelijke handelingen. Hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd.8 april 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkeren en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De

demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. De maand maart 2014 was de rustigste maand sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In het najaar van 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk afgenomen. Sinds de schietpartij in de wijk al-Warraaq (Cairo) dd. 20 oktober 2013 werd er immers geen melding meer gemaakt van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande er zich in de Sinai met enige regelmaat incidenten voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenestammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen. Deze Egyptische tak van Al-Qaeda pleegt af en toe ook aanslagen buiten Sinai. De door hen uitgevoerde terreuraanslagen zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van het Egyptische leger en politie gevisieerd worden. Het Egyptische leger reageert hierop door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten zijn ook niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteitskaart, geboortecertificaat, universiteitsdiploma, Engelse vertaling van uw universiteitsdiploma, puntenblad, Engelse vertaling van uw middelbaar diploma en de kopieën van de identiteitskaarten van uw ouders hebben betrekking op uw identiteit, nationaliteit, en schoolloopbaan en deze elementen worden hier niet betwist. Wat betreft de bundel met artikelen over de algemene situatie in Egypte, dient opgemerkt dat deze documenten louter een indicatie zijn van de algemene situatie in uw land van herkomst, maar dat het louter verwijzen naar de algemene situatie niet volstaat om uw persoonlijke problemen aannemelijk te maken. Hetzelfde geldt voor het internetartikel waarin wordt verwezen naar de situatie van een christelijke leraar die, volgens uw verklaringen, les gaf in dezelfde school als u in al-Ghurayzat en die valselijk werd beschuldigd van de aanranding van een studente. Dit document heeft geen betrekking op uw persoonlijke situatie. Bovendien dient aangestipt dat u na deze gebeurtenis bent begonnen met lesgeven op deze school en is dit een indicatie dat u deze gebeurtenis niet voldoende ernstig achtte. De medische attesten van u en uw moeder zijn dan weer louter een indicatie van letsels die u en uw moeder hebben opgelopen, maar zijn evenmin van die aard om bovenstaande appreciatie te wijzigen omdat ze geen uitsluitel kunnen geven over de oorzaak van deze letsels en de link met een door jullie beweerde ondergang vervolging. Betreffende de drie kopieën van processen-verbaal dient opgemerkt dat deze documenten geen bewijswaarde hebben. Vooreerst dient vastgesteld dat een proces-verbaal louter een neerslag is van verklaringen die door u, uw vader en andere getuigen op het politiekantoor werden afgelegd en dat deze verklaringen dus niet als objectief kunnen worden beschouwd. Daarnaast betreffen het kopieën van processen-verbaal en hebben kopieën een geringe bewijswaarde omdat ze gemakkelijk te manipuleren zijn. De werkaanvraag en het attest van de onderwijsinstantie hebben dan weer louter betrekking op het feit dat u als leerkracht hebt gewerkt, niets meer en niets minder, en dit staat hier op zich niet ter discussie. Ook wat de dreigbrieven betreft dient opgemerkt dat u enkel kopieën voorlegt en dat kopieën geen bewijswaarde hebben. Bovendien hebben deze dreigbrieven enkel waarde ter ondersteuning van een coherent en geloofwaardig asielaanvraag, wat in uw geval niet zo blijkt te zijn. De twee attesten die door de kerk werden opgesteld hebben evenmin bewijswaarde daar deze documenten ter uwer behoefte zijn opgemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat hij reeds aangevallen en ernstig bedreigd werd. Zijn ouderlijk huis werd zelfs in brand gestoken met een molotovcocktail. Als Koptisch christen wordt verzoeker in Egypte vervolgd en kan hij niet rekenen op verdediging van zijn eigen autoriteiten. Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet. Na de Egyptische revolutie is er een massale vlucht ontstaan van Kopten uit Egypte. Hun situatie is erger dan voorheen. Het geweld tegen hen is enorm opgelaaid en er is geen bescherming. Verzoeker stelt dat uit het rapport van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat de situatie onveilig is en dat de situatie zeer problematisch is. Verder verwijst verzoeker naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 juni 2013.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: het thematisch ambtsbericht 'Christenen in Egypte' van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 6 juni 2013, een ontwerpresolutie over de situatie in Egypte door het Europees Parlement van 6 februari 2014 en verscheidene persartikelen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart problemen te hebben gekend met collega leerkracht A. M. Deze zou hem ervan beschuldigd hebben dat hij de reden is dat S. geen islamleer zou geven en hem hierbij bedreigd hebben (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 11). Verzoeker stelt dat A. M. achter de aanval op hem zit waarbij hij door vijf gemaskerde mannen geslagen werd en diende dan ook klacht in tegen hem bij de politie (stuk 5, gehoorverslag, p. 4, 5, 11). De Raad stelt echter vast dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat er een causaal verband bestaat tussen de beschuldiging van A. M. enerzijds en de aanval anderzijds. Dit blijkt immers slechts op loutere vermoedens gebaseerd. Zo verklaarde verzoeker dat hij niet weet wie de vijf mannen waren die hem aanvielen doordat zij gemaskerd waren (stuk 5, gehoorverslag, p. 4). Daarnaast zou deze aanval pas drie maanden na de

discussie met A. M. hebben plaatsgevonden (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Ook in onderhavig verzoekschrift, waarin verzoeker stelt dat hij nooit van tevoren problemen had, geen strafblad heeft en dat A. M. drie maanden wachtte omdat de aanval voorbereiding vergt en om zichzelf minder verdacht te maken, slaagt verzoeker er niet in verder te komen dan het uiten van vermoedens. Bovendien is het geenszins aannemelijk dat verzoeker na deze aanval en nadat hij A. M. had aangegeven bij de politie, gewoon terugkeerde naar de school om er les te geven. De politie zou A. M. immers hebben opgeroepen en hem verteld hebben dat verzoeker hem beschuldigde. A. M. zou echter alles hebben ontkend en zowel verzoeker als A. M. mochten beschikken na het ondertekenen van een document (stuk 5, gehoorverslag, p. 5, 6). Pas toen hij voelde dat de sfeer op school veranderd was en hij dreig telefoons kreeg zou verzoeker immers beslist hebben om een periode verlof te vragen aan de directeur en gedurende enkele dagen naar zijn broer in Caïro te trekken (stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 14). Echter, dat verzoeker een dergelijk groot risico nam terug te keren naar de school waar A. M. zich bevond, hoewel hij hem ervan verdacht achter de aanval te zitten en hem had aangegeven bij de politie, is geenszins geloofwaardig. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij zijn uiterste best had gedaan om deze job te krijgen en dit werk dus niet zomaar kon opgeven, stelt de Raad vast dat deze houding van verzoeker geenszins strookt met een gegronde vrees voor vervolging en dan ook ernstig zijn beweerde vrees voor A. M. ondermijnt.

Ook met betrekking tot de beweerde dreigtelefoontjes en de brandstichting stelt verzoeker A. M. te verdenken. Uit zijn verklaringen blijkt echter dat ook dit louter op vermoedens gebaseerd is, nu verzoeker stelt dat hij gebeld werd door onbekenden met privé-nummers en de getuigen van de brandstichting "mensen" hebben zien vluchten (stuk 5, gehoorverslag, p. 6, 7). Verzoekers vader zou na de brandstichting A. M. bij de politie hebben aangegeven als dader, maar ook dit is louter gebaseerd op de dreigementen die A. M. zou hebben geuit aan het adres van verzoeker bij de discussie op school (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Bovendien is het niet aannemelijk dat de familie van verzoeker na deze brandstichting, die plaatsvond op 5 februari 2011 nog steeds woonachtig is in het huis in al-Ghurayzat (stuk 5, gehoorverslag, p. 7, 15). Nochtans zouden zij sindsdien verschillende dreigbrieven hebben ontvangen en zouden de zussen van verzoeker bedreigd worden met ontvoering. Ook de broer van verzoeker zou nog steeds bedreigingen ontvangen (stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn familie hard heeft gewerkt voor deze woning, er geen geld is om een andere te kopen of te bouwen en de woning achterlaten niet past in hun cultuur, stelt de Raad vast dat het niet aannemelijk is dat verzoekers familie financiële redenen of de cultuur zou laten primeren op hun eigen veiligheid indien zij werkelijk ernstig bedreigd worden. Voorts merkt de Raad op dat de door verzoeker neergelegde dreigbrieven dateren van 2013 en 2014, terwijl verzoeker in januari 2011 reeds het land verliet (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 10, 14, 15). Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat er in de periode tussen zijn vertrek en het ontvangen van de dreigbrieven door zijn familie nog iets gebeurd is. Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoekers familie meer dan twee jaar na verzoekers vertrek plots dreigbrieven zou ontvangen. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen en het door verzoeker neergelegde proces-verbaal omtrent deze brieven dat verzoekers vader pas na de derde dreigbrief klacht heeft neergelegd bij de politie (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Het is geenszins aannemelijk dat verzoekers vader zolang zou wachten om actie te ondernemen indien verzoeker werkelijk diende te vluchten omwille van hieraan gerelateerde problemen, indien zijn huis om diezelfde reden in brand werd gestoken en ook zijn andere kinderen blijvende bedreigingen zouden ontvangen (stuk 5, gehoorverslag, p. 7, 8, 11, 15). Overigens woont verzoekers familie ook na de ontvangst van deze dreigbrieven nog steeds in het ouderlijke huis (stuk 5, gehoorverslag, p. 15). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zeer kort door de bocht gaat door te stellen dat de foto's en het PV geen bewijswaarde hebben en hierdoor geen geloof hechten aan de brandstichting in zijn huis, stelt de Raad vast dat verzoeker voorbij gaat aan de bovenstaande vaststellingen. Tevens stelt de Raad vast dat de vaststellingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot deze documenten wel degelijk pertinent zijn. De foto's geven immers louter een beeld weer van een beschadigd huis, doch hieruit kan niet worden afgeleid waar dit huis zich bevindt en in welke omstandigheden het beschadigd werd. Het PV werd dan weer opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekers vader en twee getuigen, die volgens verzoeker burens zijn, en mist objectieve bewijswaarde (stuk 5, gehoorverslag, p. 7). Bovendien stelt de Raad vast dat het om een fotokopie gaat. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verzoekers geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd doordat hij niet op de hoogte blijkt van de huidige verblijfplaats van A. M. Zo kan verzoeker niet met zekerheid zeggen of A. M. nog in al-Ghurayzat woont. Ook verzoekers verklaring dat dit hem niet meer interesseert omdat het belangrijkste

is dat hij kon vluchten, kan geenszins overtuigen, nu zijn familie volgens zijn verklaringen nog steeds bedreigingen ontvangt (stuk 5, gehoorverslag, p. 12, 15). Verzoeker houding wijst dan ook op een gebrek aan interesse in zijn hoofde en ondermijnt volledig de geloofwaardigheid van zijn verhaal. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het gelet op de precare situatie van zijn ouders niet realistisch is om navraag te doen naar de persoon die zij vrezen, stelt de Raad vast dat verzoekers familie nog steeds in al-Ghurayzat woont en zich dus wel degelijk zou kunnen informeren. Overigens is het niet aannemelijk dat verzoekers vader wel klacht durft neerleggen tegen de dreigbrieven, maar niet in de mogelijkheid zou zijn om te informeren naar A. M. (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 12).

Ten slotte kan geen geloof gehecht worden aan de vervolging van verzoeker door de Egyptische staatsveiligheid. Zo legt verzoeker twee brieven neer afkomstig van de staatsveiligheid. Hoewel dit volgens verzoekers verklaringen zeer geheime documenten van de veiligheid van de staat zijn, weet hij echter niet te verklaren hoe zijn broer aan deze documenten zou geraakt zijn. Verzoeker stelt slechts dat in Egypte alles mogelijk is, maar zou geenszins aan zijn broer gevraagd hebben hoe hij deze geheime documenten bekomen heeft (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Voorts zou de staatsveiligheid een bezoek hebben gebracht aan verzoekers ouders en een aan verzoekers broer, beiden in de periode dat verzoeker nog in Egypte in het klooster verbleef. Nadien zou de staatsveiligheid bij niemand meer langs gekomen zijn (stuk 5, gehoorverslag, p. 11, 12). Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat hij werkelijk door de staatsveiligheid wordt gezocht. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift verwijst naar het uitbreken van de revolutie in 2011, waardoor de staatsveiligheid hun handen in die periode vol hadden met andere zaken en er geen stabiliteit meer te bespeuren was in het land, stelt de Raad vast dat dit geenszins kan verklaren waarom de staatsveiligheid reeds drie en een half jaar niet meer naar verzoeker op zoek is, indien zij hem werkelijk schuldig bevonden aan het vernederen van de islam en het bekeren tot het christendom en een arrestatiebevel tegen hem uitvaardigden (stuk 5, gehoorverslag, p. 8, 11, 12).

2.6. Daarnaast oordeelt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker betwist deze beoordeling en stelt dat er een massale uitvlucht plaatsvindt van Kopten uit Egypte en dat hun situatie erger dan voorheen is. Volgens verzoeker is er zelfs sprake van een etnische zuivering, sektarisch geweld en een langzame genocide. Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de situatie van Koptische christenen in Egypte brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort.

Zowel het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "Egypte" "Situatie van de christenen" van 10 december 2013) blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. Bij de meeste aanvallen op kerken waren de politie noch het leger aanwezig in het begin of tijdens de aanvallen. In sommige gevallen werden eveneens politieposten aangevallen. In sommige gevallen boden moslimburgers en Kopten zelf weerstand tegen de aanvallen door volkscomités op te richten om kerken te beschermen. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga en arresteerden er Pro-Morsi militanten die een maand lang de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten werden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus. De jonge Koptisch-katholieke patriarch Ibrahim Isaac Sidrak, voormalig bisschop van Minya, sprak zich onlangs in Parijs uit over het geweld. Hij stelde hierbij dat de situatie verbeterd is,

maar gaf ook toe dat er een zekere koortsachtigheid heerste bij het begin van het schooljaar. De situatie verergerde volgens hem tijdens het Morsi-tijdsperk omdat de moslimbroeders de vijandigheid probeerden te systematiseren. Hij benadrukte echter ook dat zowel de gematigde moslims als de christenen hierin een aanval op Egypte zagen en dat veel moslims de christelijke kerken en scholen tijdens de gebeurtenissen probeerden te beschermen. In het najaar van 2013 namen de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte af en gebeurde er slechts één ernstig incident. De Koptische religieuze kerkelijke hiërarchie onderneemt de jongste tijd ook stappen om de banden met de islamitische autoriteiten aan te halen. De moslimbroeders van hun kant hebben bij monde van oud-minister Alr Darrag laten weten geweld tegen de Kopten af te keuren.

Verzoeker toont geenszins aan dat hoger aangehaalde informatie gevoegd aan het administratief dossier niet langer actueel zou zijn, noch dat de situatie sinds de verslagperiode in negatieve zin zou zijn geëvolueerd. Gelet op de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij van oordeel dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Het door verzoeker neergelegde thematisch ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, dat dateert van juni 2012, de ontwerp-resolutie van het Europees Parlement en de persartikelen liggen in lijn met de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, doen geen afbreuk aan de informatie aanwezig in het administratief dossier en tonen niet aan dat de situatie sinds de verslagperiode in negatieve zin zou zijn geëvolueerd.

2.7. Verder verwijst verzoeker in onderhavig verzoekschrift naar het aan het verzoekschrift toegevoegde arrest M.E. c. France (zaak 50094/10) van het EHRM van 6 juni 2013 waarin werd geoordeeld dat indien Frankrijk zou overgaan tot uitvoering van de uitwijzingsbeslissing naar Egypte van een Koptisch christen die veroordeeld werd op beschuldiging van proselitisme, dit in strijd zou zijn met artikel 3 EVRM.

Uit dit arrest van het EHRM kan evenwel evenmin worden afgeleid dat Koptische christenen in Egypte actueel het voorwerp uitmaken van systematische vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. In onderhavig arrest besloot het EHRM dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM nu de verzoekende partij volgens het Hof aan de hand van overtuigende documenten had aangetoond dat hij persoonlijke vervolging diende te vrezen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst. Uit de door de persoon in kwestie voorgelegde documenten, waarvan de authenticiteit niet werd betwist, bleek immers dat deze een gevangenisstraf van drie jaar riskeerde. Het is niet deze gevangenisstraf die het Hof deed besluiten dat er sprake is van een schending van artikel 3 EVRM daar hiermee de *minimum level of severity* vereist voor artikel 3 EVRM op zich niet wordt overschreden, doch wel het gegeven dat deze persoon omwille van zijn veroordeling wegens proselitisme een doelwit zou kunnen vormen voor vervolgingen en geweldplegingen door moslims en dit ongeacht het feit of hij opgesloten dan wel in vrijheid gesteld is. Het Hof heeft daarenboven twijfels of er voor dergelijke personen de mogelijkheid bestaat om beroep te doen op bescherming van de Egyptische autoriteiten (overwegingen 50-53 van het arrest).

Uit het door verzoeker aangehaalde arrest blijkt aldus duidelijk dat Frankrijk veroordeeld werd voor een schending van artikel 3 EVRM omdat de verzoekende partij een reëel risico op vervolging concreet aannemelijk had gemaakt en aan de bewijslast had voldaan, wat in hoofd van verzoeker niet het geval is. Aangezien verzoeker op generlei wijze concreet aannemelijk maakt daadwerkelijk vervolgd te worden in zijn land van herkomst, zoals blijkt uit wat voorafgaat, is er geen enkele reden om aan te nemen dat hij in geval van terugkeer naar Egypte een schending van artikel 3 EVRM zou dienen te vrezen.

2.8. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofd van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Egypte” “Veiligheidssituatie” van 8 april 2014), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat op 14 augustus 2013 de noodtoestand werd afgekondigd in het volledige land gedurende een maand, na het geweld dat volgde op de aanval van het leger en de politie op de twee massabijsenkomsten van pro-Morsi betogers. De noodtoestand werd met een termijn van twee maanden verlengd tot 14 november 2013 en gaf het leger en de politie uitgebreide bevoegdheden om de openbare orde en veiligheid te handhaven. Tegelijkertijd werd in 14 van de 27 gouverneurschappen een avondklok opgelegd. Op 12 november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op na een gerechtelijke uitspraak. Als impliciete reden werd de verbeterde veiligheidssituatie aangegeven. De demonstraties van Morsi-aanhangers bleven nochtans aanhouden en gingen af en toe gepaard met gewelddadige confrontaties. In maart 2014 zijn er echter nauwelijks berichten over dodelijke slachtoffers wat toelaat te stellen dat het geweld geluwd is. Wat interreligieus geweld betreft, werd hierboven reeds vastgesteld dat dit voornamelijk gericht is op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het najaar van 2013 zijn de gewelddadigheden tegen de koptische gemeenschap in Egypte duidelijk afgenomen. Sinds een schietpartij bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warraq in Giza op 20 oktober 2013 zijn er geen ernstige incidenten meer gebeurd. In de dunbevolkte Sinai, waar de politie en islamitische bendes regelmatig met elkaar in botsing komen en die een spil is voor smokkelhanden naar Gaza en de clandestiene Afrikaanse immigratie naar Israël, doet zich regelmatig geweld van een ander type voor. Dit geweld bestaat uit het gijzelen van toeristen en aanvallen van groepen jihadisten gericht tegen de Egyptische of Israëlische veiligheidstroepen. Het leger voert als reactie tegenaanvallen uit en bombardeert islamitische posities. Verzoeker brengt verder geen informatie aan die de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde COI Focus kan ondergraven.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.10. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF